

Interpellation till Regionfullmäktige

Om Inkassorutiner

Hösten 2014 antog dåvarande landstingsstyrelsen ett reglemente för penninghantering. Bland annat fastställdes där nya hårdare kravrutiner för patientavgifter enligt nedan:

”Förfallna fordringar ska överlämnas för inkasso om inte betalning erhållits. Före inkassokrav ska kontroll göras av adress samt av att kunden inte avlidit. Vid flera fakturor till samma kund skickas ett inkassokrav med alla fakturor. Vid betalning ska avgifter och ränta avräknas före kapitalet. Om betalning fortfarande inte erhållits ska solvenskontroll göras före beslut om ansökan om betalningsföreläggande. Om kunden har tillgångar ska fakturan skickas till kronofogdemyndigheten för betalningsföreläggande. Om kunden är i konkurs, saknar tillgångar eller är ett dödsbo ska fordran skickas för långtidsbevakning. För dödsbo avvaktas bouppteckning.”

Nu börjar det vara dags att utvärdera om de är ändamålsenliga. Den ena sidan av myntet är att många patienter som inget annat vill än göra rätt för sig känner att Regionen inte är seriösa som lämnar vidare fordran direkt utan påminnelse oavsett om vi själva har del i att fakturan kommit fel eller där det är tydligt att man med en påminnelse hade kunnat komma i kontakt med patienten och få betalt. Den andra sidan av myntet är att vi har många och stora belopp som måste avskrivas trots denna tuffare hållning. Så frågan är om detta är något vi skulle kunna förändra och förbättra?

Med anledning av ovanstående vill jag fråga regionrådet Maria Stenberg (S) :

Hur många patienter har lämnats över till inkasso sedan denna kravrutin infördes?

I hur många ärenden vår fordran trots det tvingats avskrivas?

För hur många miljoner har vi avskrivit patientfordringar sedan denna kravrutin infördes?

Vilka är de vanligaste skälen till att en fordran inte kan drivas in?

Jens Sundström (L)
Oppositionsregionråd